

Michaela Zimová
Ilustrovala Veronika Balcarová

FILIPA

Malá čarodějka

bambook®

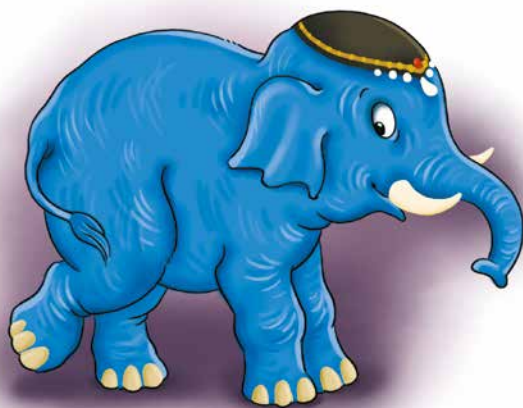
Michaela Zimová
Ilustrovala Veronika Balcarová

FILIPA

Malá čarodějka

**TAJEMSTVÍ
MODRÉHO
SLONA**

Nejspíš namítnete, že žádný modrý slon není. Že jsou jen šedí. Možná máte pravdu, nebo to bude tím, že jste žádného jiného neviděli. I to by mohla být pravda. Ale jak je to vlastně doopravdy? A nosí sloni vždycky štěstí? Tak to se dozvíte, až si přečtete tuto knihu. Přeji vám, abyste potkávali jen samé dobré slony...

ZÁŘIVĚ MODRÉ OČI

„Vstávej, Filipo, je krásný den. Tady máš připravený kornout s bonbony, nezapomeň si ho vzít s sebou. Jo a přichystala jsem ti oblečení na sebe a nezapomeň, až se vrátíš, oslavíme tvoje narozeniny. Já už musím spěchat. Káťa se o tebe postará. Tak šťastný den, Filipo, a krásné narozeniny.“

Co se to děje? Filipína pomalu otevírala oči a uvědomila si, kolik informací už získala. Dnes ji vzbudila mamka, to bude asi těmi narozeninami, nebo snad školou? A jo, škola. Paměť se jí začala probouzet. Vždyť je 3. září, první školní den ve 3. třídě. A narozeniny... no, tak to je báječný den. Oslava bude určitě jako vždycky velkolepá, mamka

jistě pozvala všechny známé
a příbuzné a měla by přijet
i babička Ester. A jo,
babička Ester...

„Hurááá!“ Filipína
vylétla z postele
a běžela na chodbu

a po schodech dolů do jídelny. Ester, určitě přijede Ester, honilo se jí hlavou. Přitom málem vrazila do kocoura Bartoloměje. Vyrušila ho tím z klidného ranního protahování. Do jídelny se tak přiřítla následovaná kocourem, vlastně ještě odrostlejším kotětem.

„Pozor! Vždyť to tady všechno rozbijete,“ volala Káťa. Káťa měla Filipínu na starost, nebyla to chuva, jak by se mohlo zdát, ale byla u nich zaměstnaná. Pomáhala na zahradě, ve skleníku a taky měla dávat pozor na Filipínu, hlavně ráno.

„To se do té školy tolik těšíš?“ zeptala se Káťa s úsměvem.

„Ále, do školy ani ne. Víš, že je to otrava, ale odpoledne přijede Ester, babička Ester.“

„No, to nevím, jestli je to výhra. Víš, že tvoje mamka ji až tolik nemusí. Moc si nerozumí. Kdo by taky Ester rozuměl. I já z ní mám občas strach, když na mě upře ty své ledově modré oči. Stejně je to zvláštní, nikdy mě nenapadlo, jak modré oči mohou být uhrančivé. V babičce Ester je něco záhadného...“ dokončila svou úvahu o babičce Ester Káťa.

Filipína se jen začala potutelně usmívat. Jo, jo, ty pronikavě modré oči babičky Ester. Jsou záludně krásné a Filipína si jich užila. Právě skončené prázdniny mohla strávit víc jak měsíc u babičky Ester a bylo to úžasné.

„Filipo, dělej. Koukáš do blba a nejíš. Ať první den nepříjdeš pozdě, to pak nevysvětlíme. A já nechci dostat vynadáno.“

Filipína dojídala snídani, když se otevřely dveře. „Tati, tati, čau. Kde se tu bereš?“

„Tak si představ, že chci svou treperendu v den jejích narozenin a první školní den dovézt do školy. Ale koukám, že ty to zdržuješ a jsi ještě u snídaně.“

„Já už jdu, už letím, tatí...“

To je snad poprvé, co jí táta veze do školy. Filipína by musela pátrat hodně hluboko v paměti, aby si na podobný den vzpomněla. Fakt přijel jen kvůli ní? Rozhodla se, že nebude zkoumat, jak to je. V každém případě byla nadšená, že táta přijel.

„Prosím, slečno Filipíno,“ otevřel jí šofér dveře u auta.

Posadila se na zadní sedadlo vedle otce. „Víš, že jsi mi ani neřekla, jak ses měla u Ester na prázdninách? Mohla bys mi o tom někdy povyprávět. Ještě nikdy jsi u ní tak dlouho nebyla. A maminka říkala, že ses vrátila jako vyměněná.“

„Určitě přehání,“ zasmála se Filipína. „Tak třeba až přijdu ze školy. Budeš ještě doma?“

„Budu. Tvoje narozeniny si dnes nemohu nechat ujít.“

Pak už vystoupil řidič a otevřel jí dveře. Stihla ještě dát tátovi pusku na tvář a popadnout kornout s bonbony.

Co je to? Copak je na ní vidět nějaká změna? Tahle myšlenka se Filipíně prohnala hlavou, když vylézala z vozu. Musí si dávat větší pozor. A vyrazila ke škole.

PRVNÍ ŠKOLNÍ DEN

„Á... helé, kdopak to přijel takovým fářem, nějaká madam. Ale nese dobrotu, tak bude vzata na milost.“

Jasně, to nemůže být nikdo jiný než praštěný Martin společně s Davidem a Markem, pomyslela si Filipína a zešíroka se usmála na šaškující trojici chlapců.

Mezitím ti tři už neměli na starosti nic jiného, než že lítali s mobily kolem mladších dětí a fotili je. „Je libo snímček z prvního školního dne?“

Že je to pořád baví... Ale vlastně by to bez nich byla nuda, povzdechla si Filipína a zrak jí spočinul na skupince pěti holek od ní ze třídy. Asi jim nestačily prázdninové esemesky se selfičky a musí si ještě všechno dovyprávět.

„Čau, Filo, jaké byly prázdniny? Vůbec nic jsi o sobě nedala vědět, ani jsi nikomu z prázdnin nic neposlala,“ ozvala se Karolína, která tu pětičlennou holčičí bandu vedla. Filipína stála tak trochu mimo tuto pěťici, ale holky jí nevadily a ona zase nevadila jim. Samozřejmě to bylo částečně také tím, že její rodiče byli bohatí. Tyhle děti jsou málokdy terčem posměchu.

„Nebyly nijak zvlášť zajímavé, skoro celé jsem je strávila u babičky,“ odpověděla honem Filipína a doufala, že další otázky nepřijdou.

„U babičky? Někde u moře?“

„Ne, na horách.“

„Na horách? Ty jsi byla celé prázdniny v Čechách na horách?“

„No, vždyť říkám, že nic zajímavého,“ ukončila debatu Filipína, nechala je s otevřenými ústy stát a vyběhla do patra ke své třídě.

Konečně někdo normální. Oddechla si a z dálky mávala na Kryštofa. Kryštof byl fakt kámoš. No, vlastně byl také trošku zvláštní. Bavila ho totiž matematika a děsně se těšil, až budou mít fyziku. Filipíně tyhle předměty vůbec nic neříkaly. Kryštof se zkrátka rád šťoural v počítačích a mobilech. Tím sám sebe tak trochu vyloučil z toho poblázněného dětského kolektivu. S Filipínou si však rád popovídal a ona zase bedlivě naslouchala jeho všemožným výmyslům. Nemusela čekat, jestli jí napíše nebo zavolá, nemusela vlastně s Kryštofem celé prázdniny mluvit, přesto tušila, co asi dělal... Byl na počítači.

„Čau, Filipo, tak jaké byly prázdniny?“

„To budeš koukat, musím ti to všechno odvyprávět,“ těšila se Filipína.

Vtom zazvonilo. Do třídy vešla paní učitelka. Opakovalo se to stejné jako před rokem, jen s tím rozdílem, že jim paní učitelka řekla, že jsou už o rok starší, a tudíž pro ně bude učení náročnější a bla, bla, bla... Dnes tu však jeden rozdíl byl, první školní den vyšel na Filipíniny narozeniny a ona na konci hodiny mohla obejít třídu, rozdat bonbony a přijmout gratulace.

Ještě že ten první školní den byl tak krátký. Dalo by se říct, že byla ve třídě nejmladší. Rodiče ji dali do první třídy, přestože šest let jí bylo až v září. Jen Kryštof byl na tom obdobně, ale byl tak trochu zázračným dítětem, uměl číst a počítat, ještě než šel do první třídy, a tak nebylo na co čekat.

„Přijdeš k nám na moje narozeniny? Máma tě přece pozvala!“

„Jo, jo, odpoledne dorazím. Ukážu ti novou aplikaci na mobilu. Pracoval jsem na tom celé prázdniny, teda s bráchou, ale já jsem to vymyslel,“ zapýřil se hrdě Kryštof.

Filipíně došlo, že ona tak bombastické zážitky mít nebude, ale věděla, že Kryštof ji rád vyslechne a určitě se mu bude líbit Bartoloměj.

„Filipíno, Filipíno,“ ozvalo se za jejími zády. Tátova limuzína už byla připravená u chodníku.

„Tak přijď, nezapomeň,“ ještě stačila křiknout na Kryštofa a už mazala k autu.